இருநூற்றைம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மயதர்சனபர்வம்.

(தக்ஷகன் ஜீவித்திருப்பதையும் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களோடு யுத்தம் செய்ய முடியாதென்பதையும் அசரீரிவாக்கினால் அறிந்த இந்திரன் யுத்தஞ் செய்யாமற்போனதும், அப்போது தப்பியோடும் மயனைக் கிருஷ்ணன் கொல்ல ஆரம்பிக்கையில் அவன் சரணாகதி செய்ததனால் அர்ஜுனன் அவனை விடுவித்ததும்.)

அவ்வாறு மலைகள் விழுந்ததனால் பயமுறுத்தப்பட்ட காண்டவ வனத்தில் வஸித்த அநேகம் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் நாகர்களும் சிறுத்தைகளும் கரடிகளும் காட்டுமனிதர்களும் மத யானைகளும் புலிகளும் முகமயிர்களோடு கூடிய சிங்கங்களும் மான்களும் எருமைகளும் பறவைகளும் இன்னும் அநேகம் பேய்பிசாசு ஜாதிகளும் மருண்டு ஓடின. அவைகள் அந்தக் காட்டுத்தீயையும் ஆயுதபாணிகளாகிய கிருஷ்ணார்ஜுனர்களையும் பார்த்தன; பிரளய கால சப்தம்போன்ற சப்தத்தினால் பயமுறுத்தப்பட்டன. அவைகள், அநேக இடங்களிற் கொளுத்தப்படும் வனத்தையும் ஆயுதத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் கிருஷ்ணனையும் கண்டு பேரிரைச்சலிட்டன. அந்தப்பயங்கரமான இரைச்சலாலும் அனலின் சத்தத்தினாலும் பிரளயகாலகர்ஜனையைப்போல ஆகாசமெல்லாம் கர்ஜித்தது. அப்போது, சிறந்தகைகளையுடைய கிருஷ்ணன் ஒளியினால் பிரகாசிக்கின்ற அதியுக்கிரமான மஹாசக்கரத்தை அவைகளை அழிப்பதற்குப் பிரயோகித்தார். அஸுரர் பிசாசுகள் முதலிய அற்பஜாதிகளெல்லாம், பயந்து அந்தச் சக்கரத்தினால் நூறு துண்டுகளாக வெட்டப்பட்டு ஒரு நொடியில் தீயில்விழுந்தன. கிருஷ்ணனுடைய சக்கரத்தினால் வெட்டப்பட்டுக் கொழுப்பும் இரத்தமும் உடம்பெல்லாம் பூசியிருக்கும் அந்த அஸுரர்கள் அங்கே மாலைக்காலச் செம்மேகங்களைப்போலக் காணப்பட்டனர். ஜனமேஜயரே! அங்கே கிருஷ்ணன் ஆயிரக்கணக்கான நாகங்களையும் மிருகங்களையும் யமனைப்போலக் கொன்றுகொண்டு நடந்தார். சக்கரமானது, ஒவ்வொருதடவை போடப்படும்போதும், அநேகம் பிராணிகளை வெட்டிச் சத்துருக்களை ஹிம்ஸிப்பவராகிய கிருஷ்ணனுடைய கையில் திரும்பத்திரும்ப வந்தது. அவ்வாறு, பிசாசர்களையும் நாகர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் கொல்லுகின்றவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவுமாகிய கிருஷ்ணனுடைய ரூபம்

மிகப் பயங்கரமாயிருந்தது. ஒன்றுசேர்ந்த எல்லா அஸுரர்களி லும் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களை யுத்தத்தில் ஜயிப்பவன் ஒருவனும் இல்லை. அந்தக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களுடைய பலத்தில் அகப்பட்ட பிராணிகளைக் காப்பாற்றவும் அந்தக் காட்டுத்தீயை அவிக்கவும் எப் போது தேவர்களால் முடியவில்லையோ அப்போது அவர்கள் திரும்பிப் போயினர். ஜனமேஜயராஜரே! அவ்வாறு திரும்பி ஓடின தேவர்களைக்கண்டு மகிழ்வுற்ற இந்திரன், கிருஷ்ணார்ஜுனர்களைச் சிலாகித்துக்கொண்டிருந்தான். தேவர்கள் திரும்பிப்போயினபின், மிக்க கம்பீரத்வனியுடைய ஓர் அசரீரி வாக்கு, இந்திரனை விளித்து, 'உன்னுடைய ஸ்நேஹிதனான தக்ஷகனென்னும் நாகராஜன் இங் கில்லை. காண்டவவனத்தை எரிக்கும்போது அவன் குருக்ஷேத் திரம் சென்றான். இந்திரனே! எவ்வகையிலும் இந்தக் கிருஷ்ணார் ஜுனர்களை யுத்தத்தினால் ஜயிப்பது முடியாதென்பதை என் சொல்லினால் தெரிந்துகொள். இவர்கள் ஆதிதேவர்களாகத் தேவ லோகத்தில் கியாதிபெற்ற நரநாராயணர்கள். இவர்களுடைய வன் மையையும் பராக்ரமத்தையும் நீயும் அறிவாய். பிறரால் வெல்ல முடியாதவர்களும் இதற்குமுன் வெல்லப்படாதவர்களுமான இவர்களோடு யுத்தஞ்செய்ய முடியாது. புராணபுருஷர்களும் ரிஷிஶ்ரேஷ்டர்களுமாகிய இவர்கள் எல்லா உலகங்களிலும் தேவர் கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், கந்தர்வர்கள், மனி தர்கள், கின்னரர்கள், நாகர்கள் முதலிய எல்லாராலும் பூஜிக்கப் படுவதற்குரியவர்கள். இந்திரா! அதனால், தேவர்களுடனுங் கூட நீ இதை விட்டுப்போவது தகுதி. இந்தக் காண்டவவனம் அழிவது விதியினால் நேர்ந்ததென்று அறியக்கடவாய்' என்று சொல்லிற்று. தேவேந்திரன், இந்தவாக்கைக் கேட்டு உண்மை யென்றறிந்து, கோபத்தையும் பொறுமையையும் விட்டு, ஸ்வர்க்கத் திற்குப் போனான். ஜனமேஜயராஜரே! மஹாத்மாவான இந்தி ரன் போகக்கண்டு, தேவர்கள், சேனையுடன் அவன்பின்னே சென் றனர். தேவராஜன் தேவர்களுடன் கூடப் போவதைப் பார்த்து, வீரர்களான கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் ஸிம்மநாதஞ் செய்தனர். ஜன மேஜயராஜரே! இந்திரன் போனபின், வீரர்களாகிய கிருஷ்ணார் ஜுனர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் விசாரமின்றி வனத்தை எரிப் பித்தனர். அந்த அர்ஜுனன், மேகங்களைக் காற்று ஓட்டுவது போலத் தேவர்களையோட்டிக் காண்டவவனத்திலுள்ள பிராணி களைச் சரக்கூட்டங்களினால் அடித்தான். பாணப்பிரயோ கஞ் செய்யும் ஸவ்யஸாசியின் பாணங்களினால் சேதிக்கப் பட்டு ஒரு பிராணியும் அங்கிருந்து வெளிப்பட முடியாமற்

போயிற்று. யுத்தத்தில் வீண்போகாத அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கின்ற அர்ஜுனனை ராக்ஷஸர் முதலிய மஹாபூதங்களும் கண்ணெடுத்துப்பார்க்கவும் முடியவில்லை; போர்க்களத்தில் யுத்தஞ்செய்வதேது? ஒருபாணத்தினால் நூறுபிராணிகளையும் அடித்தான். நூறுபாணங்களினால் ஒருபிராணியையும் அடித்தான். அந்தப் பிராணிகள் நேரேவந்த யமனாலேயே கொல்லப்பட்டவைபோல உயிர்போய் அக்னியில் விழுந்தன. அவைகள் ஜலக்கரைகளிலும் மேடுபள்ளங்களிலும் ஒளிந்தும் ஸுகத்தையடையவில்லை. பிதிர்லோகங்களிலும் தேவலோகங்களிலுங்கூடக் கொதிப்பு உண்டாயிற்று. அனேகம் பிராணிக்கூட்டங்கள் துயரமுற்றுப் பெருஞ்சப்தம்செய்தன. யானைகளும் மான்களும் புலிகளும் கதறின. அந்தச் சப்தத்தினால் கங்கையிலும் ஸமுத்திரத்திலுமுள்ள மத்ஸ்யங்களும் வித்யாதரக்கூட்டங்களும் மற்றும் அந்த வனத்திலுள்ள பிராணிகளும் பயந்தன. சிறந்தகைகளையுடைய ஜனமேஜயரே! ஒரு பிராணியும் அர்ஜுனனையும் கிருஷ்ணனையும் பார்ப்பதற்குக் கூட முடியவில்லை; யுத்தம் செய்வதேது? ஒரு மார்க்கமாக அந்த வனத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட ராக்ஷஸர்களையும் அஸுரர்களையும் நாகர்களையும் வாஸுதேவர் சக்ராயுதத்தினால் கொன்றார். அவர்கள் சக்கரத்தின் வேகத்தினால் தலைகளும் உடல்களும் அறுபட்டு உயிர் துறந்தனர். மற்றுமுள்ள பெரிய தேகமுள்ளவர்கள் ஜ்வலிக்கின்ற தீயில் விழுந்திறந்தனர். மாம்ஸங்களோடுகூடிய ரத்தப்பிரவாகங்களினாலும் கொழுப்புக்களினாலும் திருப்திசெய்யப்பட்ட அக்னி ஆகாசம்வரையில் மேல் எழுந்து புகையற்றதாயிருந்தது. ஜ்வலித்த கண்களும் ஜ்வலிக்கின்றநாவும் ஜ்வலிக்கின்ற பெரிய வாயும் ஜ்வலித்து நெறித்திருக்கும் கேசங்களுமுடைய அக்னிபகவான் பிராணிகளின் கொழுப்பைக் குடித்துக்கொண்டிருந்தான். கிருஷ்ணார்ஜுனர்களால் கொடுக்கப்பட்ட அந்த அமுதத்தைப் பெற்று, அக்னி ஆனந்தத்தையும் திருப்தியையும் பெரிய ஸுகத்தையும் அடைந்தான்.

அப்படியிருக்கையில், மயனென்னும் அஸுரன் தக்ஷகனுடைய வீட்டிலிருந்து வேகமாக ஓடுவதை வாஸுதேவர் கண்டார். வாயுவைச் சாரதியாகவுடைய அக்னி, சரீரமெடுத்து ஜடைதரித்து மேகம்போற் கர்ஜித்து அவனைக் கொளுத்துவதற்காகக் கிருஷ்ணனிடம் கேட்டுக்கொண்டான். அவன் அஸுரராஜாக்களின் சிற்பவேலைக்காரரிற் சிறந்தவனான மயனென்றறிந்து, கிருஷ்ணபகவான், அவனைக் கொல்வதற்குச் சக்ரத்தை ஓங்கி நின்றார். ஓங்கின சக்ரத்தையும் எரிக்கவிரும்பும் அக்னியையும் கண்டு, அந்த மயன், ‘அர்

ஜுனு! ஓடிவா' என்றும், 'என்னைக்காப்பாற்று' என்றும் சொன்னான். ஜனமேஜயரே! அவனுடைய மருண்ட சப்தத்தைக்கேட்டு, தனஞ்சயன், பேச்சிலேயே அவனைப் பிழைப்பிக்கிறவன்போல, 'பயப்படாதே' என்று மறுமொழி கூறினான். தயைமிகுதியாகவுடைய அர்ஜுனன், 'பயப்படாதே' என்று சொல்லி மயனுக்கு அபயம் கொடுத்தபிறகு, நமுசியின் ஸஹோதரனான மயனைக் கொல்வதற்குக் கிருஷ்ணனும் கருதவில்லை. அக்னியும் எரிக்கவில்லை. புத்திமானாகிய அக்னிபகவான், கிருஷ்ணார்ஜுனர்களால் இந்திரனிடமிருந்து ரக்ஷிக்கப்பட்டு, அந்த வனத்தைப் பதினைந்துநாள் எரித்தான். அந்தவனம் எரிக்கப்படும்போது, அச்வஸேனன், மயன், நான்கு [1] சார்ங்ககமென்னும் பக்ஷிகள் இவ்வறுவரைமட்டும் அக்னி தஹிக்கவில்லை" என்றார்.

இருநூற்றைம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மயதர்சனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சார்ங்ககங்களை அக்னி எரிக்காமலிருந்ததற்குக் காரணத்தை ஜனமேஜயர் கேட்க, வைசம்பாயனர் அவை மந்தபாலரிஷியின் குஞ்சுகளென்றும் தம் குஞ்சுகளைக் காப்பாற்றும்படி அக்னியிடம் அவர் வரம் பெற்றரென்றும் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணரே! அந்த வனம் எரிக்கப்பட்டு அவ்வாறானபோது, சார்ங்ககங்களை அக்னி ஏன் கொளுத்தவில்லை? இதனை எனக்குச் சொல்லுங்கள். அச்வஸேனனையும் அஸுரனாகிய மயனையும் கொளுத்தாமைக்குக் காரணம் சொல்லப்பட்டது. பிராம்மணரே! சார்ங்ககங்களைக் கொளுத்தாமைக்குக் காரணம் சொல்லப்படவில்லை. பிராம்மணரே! சார்ங்ககங்களுக்குத் தீங்கில்லாமலிருந்தது ஆச்சரியம். பெரிய அக்னியின் மிக்க உபத்திரவத்தில் அவை எவ்வாறு அழிக்கப்படாமலிருந்தன என்பதைச் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"வீரரே! அவ்வாறு நடந்தபோது சார்ங்ககங்களை மட்டும் அக்னி எரிக்காமலிருந்த காரணத்தை முழுதும் நடந்தபடி உமக்குச் சொல்வேன். தர்மந்தெரிந்தவர்களில் முதன்மையானவரும் ஆத்மத்தியானமுள்ளவரும் உறுதியான நியமமுள்ளவரும் சாஸ்திரஞானம் உள்ளவருமாகிய மந்தபாலரென்னும் பெயருள்ள மஹாரிஷி ஒருவரிருந்தார். அரசரே! வேதமெல்லாம் ஓதினவரும் தர்மத்தில் ஊக்கமுள்ளவரும் ஆத்மநிஷ்டரும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கின

---

1 வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில், சாதகப்பறவைகள் என்று கூறப்பட்டுள்ளன.

வருமாகிய அவர் ஊர்த்வரேதஸுகளான ரிஷிகளுடைய மார்க்கத்தில் இருந்தார். ஜனமேஜயரே! அவர் தவத்தின் கரையையடைந்து தேகம் விட்டபிறகு, பித்ருலோகத்திற்குச்சென்றார். அங்கே தவப் பயனை அடையவில்லை. அவர், தமது தவத்தினால் ஜயிக்கப்பட்ட உலகங்கள் பயன்படாமற் போனதைக் கண்டு, யமனுடைய ஸமீபத்திலிருந்த தேவர்களைப்பார்த்து, 'என்னுடைய தவத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட இந்த உலகங்கள் ஏன் மூடப்பட்டிருக்கின்றன? இந்த உலகங்களின் பலனைத்தரத்தக்க எந்தக் கருமத்தை நான் செய்யாமற்போனேன்? எதற்காக இந்த உலகங்கள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன? அதனை, நான் முன்னிருந்த அந்த உலகத்தில் செய்வேன். தேவர்களே! சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டனர். அதைக்கேட்ட தேவர்கள், 'பிராம்மணரே! மனிதர்கள் பிறக்கும்போதே எதனாற் கடன்காரராகப் பிறக்கிறாரென்பதைச் சொல்லுகிறோம்; கேளும். சாஸ்திரோக்த கருமங்களைச்செய்வது, பிரம்மசரியமிருப்பது, ஸந்ததியுண்டாக்குவது இம்மூன்று கடன்கள் நிச்சயமானவை. அந்தக் கடன்களெல்லாம் முறையே யாகம் செய்வதனாலும் குருகுலவாஸஞ் செய்வதனாலும் ஸந்ததியுண்டாக்குவதனாலும் நிவிருத்திசெய்யப்படவேண்டும். நீர் பிரம்மசாரிவிரதமும் இருந்தீர்; யாகங்களுஞ் செய்தீர். ஆனால், உமக்குச் சந்ததி மட்டும் இல்லை. உமக்குச் சந்ததி இல்லாமையைப்பற்றி இந்த உலகங்கள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், சந்ததியை உண்டுபண்ணும்; இந்த உலகங்களைப் பூர்ணமாக அனுபவிப்பீர். 'புத் என்னும் நரகத்திலிருந்து பிதாவைக் காப்பாற்றுகிறான்' என்பதனால் புத்ரன் என்று பெயர். பிராம்மணச்ரேஷ்டரே! ஆதலால், புத்ரஸந்தானம் உண்டாக்குவதற்கு முயற்சிசெய்யும்' என்றனர். அப்படி அந்தத் தேவர்கள் சொன்னதைக்கேட்டு, மந்தபாலரிஷி, 'எந்த ஜன்மத்தில் அதிக ஸந்ததிகள் சீக்கிரத்தில் உண்டாகும்' என்று ஆலோசித்தார். அவர் சிந்திக்கும்போது, பறவைகளுக்குக் குஞ்சுகள் அதிகமென்றறிந்தார். சார்ங்கபக்ஷி ரூபமெடுத்து ஜரிதையென்னும் பெயருள்ள பெண் சார்ங்கிகையை அடைந்தார். அதனிடம். வேதங்களை ஓதுகின்றவரான நான்கு புத்திரர்களை உண்டாக்கினார். அந்தப் புத்திரர்களைச் சிறு குஞ்சுகளாக முட்டைகளிலிருந்தபடியே தாயாருடன் கூட அவ்வனத்திலேயே விட்டுவிட்டு லபிதையென்னும் மற்றொரு பறவையிடஞ் சென்றார். ஜனமேஜயரே! அந்த மஹானுபாவர் லபிதையிடம் போனபோது, தன் பிள்ளைகளிடம் அன்புவைத்த ஜரிதை பலவகையாகச் சிந்தித்தது; விடத்தகாத ரிஷிகளான

புத்திரர்கள் முட்டையிலிருக்கும்போதே அவரால் காட்டில் விடப்பட்ட பிறகும், புத்திரசோகத்தில் துயரமுற்ற ஜரிதை தன் பிள்ளைகளைக் காண்டவவனத்தில் விடவில்லை. நேசத்தினால் மனம் இரங்கின ஜரிதை முட்டையிலிருந்து பிறந்த அந்தப்பிள்ளைகளைத் தனது ஆகாரத்தினால் வளர்த்தது. அதன்பிறகு, காண்டவவனத்தைக் கொளுத்த வருகின்ற அக்னியை, லபிதையுடன் வனத்திற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த மந்தபாலரிஷி கண்டனர். பிரம்மஜ்ஞானியாகிய அந்தப் பிரம்மரிஷி அக்னியினுடைய அந்த எண்ணத்தையும் சிறுவரான தமது புத்திரர்களையும் நினைத்துப் பயத்துடன் புத்திரர்களைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டே திக்பாலகனும் மஹாமஹிமையுள்ளவனுமாகிய அக்னியைத் துதித்தார். அதன் பொருளாவது:— 'அக்னியே! நீ எல்லா உலகங்களுக்கும் முகம். நீ ஹோமம் செய்தவற்றை வஹிப்பவன். பரிசுத்தம் செய்பவனே! எல்லாப் பிராணிகளுள்ளும் நீ மறைந்து ஸஞ்சரிக்கிறாய். நிரம்பின ஞானமுள்ளவர்கள் உன்னை ஒருவனென்றும் சொல்லுகின்றனர்; [1] மூன்றுவிதமாகவும் சொல்லுகின்றனர். உன்னை [2] எட்டு மூர்த்திகளாகப்பகுத்து யஜ்ஞங்களை நடத்துகிறவனாகச் செய்திருக்கின்றனர். இந்த உலகமெல்லாம் உன்னால் படைக்கப்பட்டதென்று மஹரிஷிகள் சொல்லுகின்றனர். அக்னியே! நீ இல்லாமற்போனால் உலகமெல்லாம் உடனே அழிந்துபோம். பிராம்மணர்கள் உனக்கு நமஸ்காரம் செய்துதான் தங்கள் நல்வினைகளால் ஜயிக்கப்பட்ட அழிவில்லாத மேற்கதிக்கு மனைவிமக்களுடன் போகின்றனர். அக்னியே! ஆகாயத்தில் மின்னலுடனிருக்கின்ற மேகங்களும் நீயேயென்று சொல்லுகின்றனர். உன்னிடத்திலிருந்து புறப்பட்ட ஜ்வாலைகள் எல்லாப் பொருள்களையும் எரிக்கின்றன. மிகுந்த ஒளியுள்ள அக்னியே! இவ்வுலகம் உன்னாலேதான் படைக்கப்பட்டது. ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங்களுமாகிய யாவும் உன் செய்கைகளினால் உண்டாக்கப்பட்டவை. முதலில் ஜலத்தைப் படைத்தவன் நீ; இவ்வுலகமெல்லாம் உன்னிடத்திலிருப்பது. [3] ஹவ்யமும், [4] கவ்யமும் உன்னிடத்திலேதான் சாஸ்திரப்படி வைக்கப்படுகின்றன. நீயே எரிப்பவன்; நீதான் படைப்பவன்; நீதான் பிரம்மா; நீதான் பிருஹஸ்பதி; இருவராகிய அஸ்வினீதேவர்களும் நீயே; ஸூர்யனும்

1 (1) ஆகாயத்தில் மின்னல்; (2) பூமியில் தீ; (3) பிராணிகளிடத்தில் ஜடராக்னி.

2 பூமி, ஜலம், தேஜஸ், காற்று, ஆகாசம், ஸூரியன், சந்திரன், யாகம் செய்கிறவன் என்று எட்டுவகை.

3 தேவதைகளுக்குச் செய்யும் ஹோமம்.

4 பிதிர்க்களுக்குச் செய்யும் ஹோமம்.

நீயே. சந்திரனும் நீயே. வாயுவும் நீயே' என்பது. வேந்தரே! அந்த மந்தபாலரால் இவ்வாறு துதிசெய்யப்பட்ட அக்னி, அப்போதே, அளவற்ற தேஜஸுள்ள அந்த ரிஷியின் விஷயத்தில் ஸந்தோஷமடைந்தான். அவன், 'உமக்கு என்ன விருப்பத்தை நான் செய்யவேண்டும்?' என்று மனமகிழ்ந்து அவரைக் கேட்டான். மந்தபாலர், அந்த அக்னியைப்பார்த்து, கைகூப்பி, 'காண்டவ வனத்தைக் கொளுத்தும்போது என் புத்திரர்களை விட்டுவிட வேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டார். அக்னிபகவான், 'அஃது அப்படியே ஆகட்டும்' என்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்ததனால், அந்தக் காலத்தில், காண்டவவனத்தில் சார்ங்ககங்களை எரிக்கவில்லை.

இருநூற்றைம்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.
மயதர்சனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மந்தபாலர் மனைவியாகிய ஜரிதையென்னும் பக்ஷிக்கும் அதன் குஞ்சுகளாகிய நான்கு சார்ங்ககங்களுக்கும் நடந்த சம்பாஷணை.)

அந்தக் காண்டவவனத்தில் தீப்பற்றி எரியும்போது, மிகத் துயரமுற்றவையும் துணையற்றவையும் மிகப் பதைத்தவையுமான அந்தச் சார்ங்ககங்கள் தப்பிக்கும் உபாயத்தை அறியவில்லை. இளங் குழந்தைகளைப் பார்த்து அவற்றின் தாயும் ஏழையுமான ஜரிதை, பிள்ளைகளின் வியஸனத்தைக் குறித்துத் துயரமுற்றுக் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பிற்று. 'உலகத்தையெல்லாம் எரிப்பதும் என் துக்கத்தை விருத்திசெய்வதுமாகிய இந்தப் பயங்கரமான அனல், காட்டை எரித்துக்கொண்டு இதோ என்னிடம் வருகிறதே! மனத்தில் தைரியமில்லாதவையும் சிறகும் கால்களுமில்லாதவையும் நமது முன்னோர்களுக்கு ஆதாரமான ஸந்ததிகளாயிருப்பவையுமான இந்தக் குஞ்சுகள் என்னைத் துயரப்படுத்துகின்றன. இந்த அக்னி அடிக்கடி ஜ்வாலையால் மரங்களை வளைத்துப் பயமுறுத்திக்கொண்டு வருகிறது. என் பிள்ளைகள் சிறகுமுளையாதவை. குஞ்சுகளை நானே தூக்கிக்கொண்டு தாண்டத் திறமையில்லாதவள். அவைகளை விடவும்முடியவில்லை. என் உள்ளம் கொதிக்கின்றது. நான் எந்தப் பிள்ளையை விடுவேன்? எந்தப் பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டு செல்வேன்? பிள்ளைகளே! நான் என்ன செய்யலாம்? செய்தபிறகு நீங்கள் என்ன நினைப்பீர்கள்? உங்களை விடுவிப்பதைப்பற்றி யோசித்தும் எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. உங்களை என் அங்கத்தினால் மறைத்துக் கொண்டு உங்களுடன்கூட இறக்கப்போகிறேன். 'ஜரிதாரியென்னும் புத்ரன் ஜ்யேஷ்டனானதலால் இந்தக் குலத்திற்கே அவன் ஆதாரம். ஸாரிஸ்ருக்வன் தன் பிதிர்வம்சத்தை ஸந்ததியினால் விருத்திசெய்

யும்படியானவன். ஸ்தம்பமித்ரன் தவஞ்செய்பவன். த்ரோணன் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவன்' என்று முன்னே உங்கள் பிதா சொல்லிவிட்டுத் தயையில்லாமல் போய்விட்டார். உங்களில் யாரை எடுத்துக்கொண்டு போகமாட்டுவேன்? இது பெருங் கஷ்டமான ஆபத்து. எதைச் செய்தால் செய்யவேண்டியதைச் செய்ததாகும்?' என்று கவலைப்பட்டுக்கொண்டு தன் புத்தியினால் தீயில் இருந்து தன் பிள்ளைகளை விடுவிக்க வகையறியாமல் இருந்தது.

இவ்வாறு சொல்லுகின்ற தாயைப் பார்த்து, அந்தச் சார்ங்கக பக்ஷிகள், 'தாயே! எங்களிடமுள்ள ஸ்நேகத்தைவிட்டு அக்னி இல்லாமலிருக்கிற இடத்திற்குப் பறந்துபோ. நாங்கள் இங்கே இறந்தாலும் உனக்குப் பிள்ளைகளுண்டாகும். அம்மா! நீ இறந்தால் நம்முடைய குலத்திற்குச் சந்ததியுண்டாகாது. அம்மா! இவ்விரண்டையும் ஆராய்ந்து எது நமது குலத்திற்கு க்ஷேமமாய் இருக்குமோ அதைச்செய்ய இதுதான் உனக்கு முக்கியமானகாலம். எல்லாம் அழிந்துபோகும்படி பிள்ளைகளாகிய எங்களிடத்தில் நீ சிநேகம் பாராட்டாதே. புண்யலோகங்களை விரும்பின் எங்கள் பிதாவினுடைய இந்த ஆரம்பம் வீணாகாமலிருக்கவேண்டும்' என்று சொல்லின. அதற்கு ஜரிதை, 'பிள்ளைகளே! இந்த மரத்தினருகில் பூமிக்குள் இதோ ஓர் எலிவளை இருக்கிறது. சீக்கிரமாக இதில் நுழையுங்கள். இதில் உங்களுக்கு அக்னிபயம் இராது. பிறகு, நான் இந்த வளையைப் புழுதியினால் மூடிவிடுகிறேன். இவ்வாறு செய்வதுதான் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிக்குப் பரிகாரமென்று நான் நினைக்கிறேன். அக்னி அவிந்தபிறகு, இந்தப் புழுதிக் குவியலை விலக்குவதற்கு நான் வருவேன். அக்னியிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்கு இந்த என் சொல்லைக் கேளுங்கள்' என்று சொல்லிற்று. சார்ங்ககங்கள், 'மாமிசம் தின்னும் எலி, சிறகு முளைக்காத எங்களை மாமிசங்களாகத் தின்று அழித்துவிடும். இந்தப் பயத்தை அறிந்திருந்தும் எலிவளையில் நாங்கள் புகமாட்டோம். எங்களை அக்னி கொளுத்தாமலும், எலி அழிக்காமலும் இருப்பது எவ்வாறு? பிதாவினுடைய கொள்கை எப்படி வீணாகாமலிருக்கும்? எங்கள் தாயும் எப்படிப் பிழைத்திருப்பாள்? வளையிற் புகுந்தால் எலியால் நாசம்; ஆகாயத்திற் பறந்தால் அக்னியால் நாசம். இவ்விரண்டையும் பார்க்கும்போது அக்னியில் எரிந்து போவது சிறந்தது. எலி தின்பது தீது. வளைக்குள் எலியால் தின்னப்பட்டால் இழிவான மரணம் வரும். சிலாக்கியமான அக்னியில் சரீரத்தை விடுவது நமக்கு விதிக்கப்பட்டது. அக்னியில் எரிந்தால் பிரம்மலோகத்தில் சாஶ்வதமான வாஸம் உண்டு' என்றன.

இருநூற்றைம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மயதர்சனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நான் சொன்னதைக் குஞ்சுகள் அங்கீகரிக்காமையால் ஜரிதை வேறிடம் சென்றது.)

ஜரிதை, 'இந்தவளையிலிருந்து வெளிப்பட்ட அந்தத் துஷ்ட எலியைப் பருந்து கால்களினால் இடுக்கி எடுத்துக்கொண்டுபோய் விட்டது. இதில் உங்களுக்குப் பயமில்லை' என்று சொல்ல, சார்ங்க கங்கள், 'அந்த எலியைப் பருந்துகொண்டுபோனதை நாங்கள் எவ்வகையிலும் அறியோம். வேறு எலிகளும் இங்கேயிருக்கும். அவற்றினிடமும் எங்களுக்குப் பயந்தான். நீ வருவது ஸந்தேஹம். காற்றுத் திரும்பியடிப்பதைப் பார்க்கிறோம். வளையிற் போனால் வளையிலிருப்பவற்றினால் எங்களுக்கு மரணம் வருமென்பது நிச்சயம். தாயே! நிச்சயமான மரணத்தைப் பார்க்கிலும் ஸந்தேகப்படும் மரணம் சிறந்தது. நீ வழக்கப்படி ஆகாயத்திற் பற; நல்ல புத்திரர்களை அடையலாம்' என்றன. ஜரிதை, 'குழந்தைகளே! மிகுந்த பலமுள்ளதும் பறவைகளிற் சிறந்ததுமாகிய அந்தப் பருந்து அந்த வளையிலிருந்து எலியைத் தூக்கிக்கொண்டு வேகமாகப் போனதை நான் கண்டேன். அது பறந்துபோகும்போது, வளையிலிருந்து எலியைக் கொண்டுபோகும் பருந்துக்கு, 'பருந்துக்கரசனே! எங்களுக்கு விரோதியான எலியை எடுத்துக்கொண்டு பறக்கிற நீ பகைவர்களில்லாமல் பொன்மயமான சரீரத்தோடு ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்திருக்கக் கடவாய்' என்று ஆசீர்வாதங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு மிகுந்த வேகத்துடன் பின் சென்றேன். அந்த எலி அந்தப் பருந்தினால் எப்போது தின்னப்பட்டதோ அப்போது அந்தப் பருந்தினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் வீடுவந்து சேர்ந்தேன். புத்திரர்களே! கவலைப்படாமல் வளையில் புகுங்கள். உங்களுக்குப் பயமில்லை. நான் பார்த்திருக்கையில் மிகுந்த தைரியமுள்ள பருந்தினால் எலி கொண்டுபோகப்பட்டது' என்று சொல்லிற்று. சார்ங்ககங்கள், 'தாயே! பருந்தினால் எலி கொண்டுபோகப்பட்டதை நாங்கள் எவ்வகையிலும் அறியோம். தெரியாமல் பூமியின் வளைக்குள் பிரவேசிக்க எங்களால் முடியாது' என்றன. அதைக்கேட்ட ஜரிதை, 'அந்த எலி பருந்தினாற்கொண்டு போகப்பட்டதை நான் அறிவேன். புத்திரர்களே! உங்களுக்கு இங்கே பயமில்லை. சொன்னதைச் செய்யுங்கள்' என்றது. சார்ங்-

ககங்கள், 'நீ அறிவுகளெல்லாம் கலங்கியிருக்கும்போது பொய்யான உபசார வசனங்களினால் எங்களைப் பயத்திலிருந்து விடுவிக்கலாகாது. அப்படிச் செய்வது புத்தியோடு செய்ததுமாகாது. நாங்கள் உனக்கு ஒருதவியும் செய்ததில்லை. நாங்கள் யாரென்பதையும் நீ அறியாய். எங்களால் உபத்ரவிக்கப்பட்ட நீ எங்களைக் காப்பாற்றுகிறாய். எங்களுக்கு நீ யார்? உனக்கு நாங்கள் யார்? சிறு பெண்ணாகவும் அழகாகவும், பர்த்தாவின் விருப்பத்திற்கு உரியவளாகவும் இருக்கிறாய். தாயே! கணவனிடம் செல். நல்ல புத்திரர்களை அடைவாய். நாங்கள் அக்னியில் பிரவேசித்து நல்ல லோகங்களை அடைவோம். எங்களைத் தீ எரிக்காமலிருந்தால் நீ எங்களிடம் வரலாம்' என்று சொல்லின. அவைகள் இவ்வாறு சொல்ல, சார்ங்ககி பிள்ளைகளைக் காண்டவவனத்தில் விட்டுவிட்டு விரைவாக அக்னிபயமில்லாத க்ஷேமமான இடத்திற்குச் சென்றது. பிறகு, அக்னி உக்கிரமான ஜ்வாலைகளோடு விரைவாக மந்தபாலருடைய புத்திரர்களான சார்ங்ககங்களிருந்த இடத்திற்கு வந்தது. பிறகு, உக்கிரஜ்வாலையுடன் விரைவாக ஜ்வலித்த அக்னியைக் கண்டு அந்தப் பக்ஷிகள் துக்கத்துடன் அழுகைச் சொற்களை அக்னியின் ஸமீபத்தில் கூறின. அவற்றுள் ஜரிதாரியென்னும் பக்ஷி, அக்னியைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கிற்று.

இருநூற்றைம்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

மயதர்சனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சார்ங்ககங்கள் நான்கும் அக்னியைத் துதிசெய்ய, அவைகளுக்கு அக்னி வரங்கொடுத்தது.)

ஜரிதாரி, 'புத்தியுள்ள மனிதன் கஷ்டகாலம் வருவதற்கு முன்னமே ஜாக்கிரதைப்படுகிறான். அப்படிப்பட்டவன் கஷ்டகாலம் வரும்போது ஒருகாலும் துன்பப்படுவதில்லை. எவன் புத்தியில்லாமல் கஷ்டகாலம் வந்திருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கிறானோ அவன் கஷ்டகாலம் வந்தபின் துக்கப்படுகிறான். அவன் பெரிய நன்மையை அடைவதில்லை' என்று சொல்லிற்று. ஸாரிஸ்ருக்வன், 'நீ கலங்காதவன்; புத்திசாலி. நமக்கு வந்திருக்கிறது உயிருக்கு அபாயம். அனேகரில் ஒருவன்தான் புத்திசாலியாகவும் சூரனாகவும் இருப்பானென்பது நிச்சயம்' என்று ஜரிதாரியைப் பார்த்துச் சொல்லிற்று. ஸ்தம்பமித்ரன், 'தமையன் பிதாவைப் போன்றவன். தமையன்தான் கஷ்டங்களிலிருந்து விடுவிப்பவன். தமையன் அறியாமலிருப்பானானால் இளையவன் என்ன செய்வான்?'

என்று சொல்லிற்று. துரோணன், 'அக்னி விரைவாக ஜ்வலித்துக்கொண்டு நாம் இருக்குமிடத்திற்கு வருகிறது. ஏழு ஜ்வாலைகளென்னும் நாவுள்ள வாயுடன் கொடிய நெருப்பு எல்லாவற்றையும் வளைத்துக்கொண்டு வியாபிக்கிறது' என்று சொல்லிற்று.

அந்த மந்தபாலருடைய பிள்ளைகள் இவ்வாறு ஒன்றோடொன்று பேசிக்கொண்டபிறகு, பக்தியுடன் அக்னியை ஸ்துதி செய்தவகையைச் சொல்லுகிறேன். ஜனமேஜயராஜரே! கேளும். அவைகளுள், ஜரிதாரி, 'அக்னியே! நீ [1] காற்றுக்கு ஆத்மாவைப் போலிருக்கிறாய். [2] ஓஷதிகளுக்கெல்லாம் சரீரம்போலிருக்கிறாய். [3] ஜலம் உனக்குக் காரணம். [4] நீ ஜலத்திற்குக் காரணம். நீ பரிசுத்தமாயிருக்கிறாய். மிகுந்த சக்தியுள்ளவனே! உன்னுடைய ஜ்வாலைகள் ஸூர்யனுடைய கிரணங்கள்போல மேலும் கீழும் பின்னும் பக்கங்களிலும் பரவுகின்றன' என்று சொல்லிற்று. ஸாரிஸ்ருக்வன், 'அக்னியே! தாயானவள் போய்விட்டாள். தந்தையை அறியோம். எங்களுக்குச் சிறகு உண்டாகவில்லை. எங்களைக் காப்பவன் உன்னைவிட வேறு யாருமில்லை. அக்னியே! ஆதலால், சிறுவர்களான எங்களை நீ காப்பாற்றுவாயாக. துயரப்பட்டுச் சரணாகதிசெய்யும் எங்களைச் சுபமான ரூபத்தாலும் ஏழு ஜ்வாலைகளாலும் ரக்ஷிக்கக்கடவாய். அக்னிபகவானே! நீ ஒருவன்தான் தவத்திற்குக் காரணம்; ஸூர்யகிரணங்களுக்கும் உஷ்ணம் கொடுப்பவன் உன்னைத்தவிர வேறில்லை. சிறுவரும் ரிஷிகளுமான எங்களைப் பரிபாலனம் செய். ஹவிஸுகளை வஹிப்பவனே! எங்களைவிட்டு விலகிச் செல்' என்றது. ஸ்தம்பமித்ரன், 'அக்னியே! எல்லாம் நீ ஒருவன்தான். இந்த ஜகத்து எல்லாம் உன்னிடமிருப்பது. நீதான் பிராணிகளைத் தாங்குகிறாய். நீதான் உலகத்தை வளர்க்கிறாய். நீதான் முன்னுக்குக் கொண்டுபோகிறவன். நீ, ஹோமம் செய்யப்பட்டவற்றைத் தேவர்களுக்குச் சேர்ப்பிக்கிறவன். சிறந்த ஹோமத்திரவியமும்

---

1 உஷ்ணமில்லாமல் காற்று அசைவதில்லை.

2 உயிருக்குச் சரீரம் ஆதாரமாவதுபோல் வளருகிறவற்றிற்கு உஷ்ணம் ஆதாரம்.

3 சமுத்திரத்தில் வடவாக்னியுண்டானதனால் ஜலம் அக்னிக்குக் காரணம்.

4 ஸ்ருஷ்டிக்கிரமத்தை ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும் வாயுவிலிருந்து அக்னியும் அக்னியிலிருந்து ஜலமும் ஜலத்திலிருந்து பூமியும் உண்டாயிருப்பதாக வேதம் சொன்னதனால் ஜலத்திற்கு அக்னி காரணம்.

நீயே. ஞானிகள் உன்னைப் பலவாகவும் ஒன்றாகவும் அறிகின்றனர். ஹவிஸுகளை வஹிப்பவனே! நீ இந்த மூன்று உலகங்களையும் படைத்துப் பிரளயகாலம் வரும்போது நீயே விருத்தியாகி மறுபடியும் ஸம்ஹாரஞ்செய்கிறாய். அக்னியே! ஸ்ருஷ்டியில் உலகங்களுக்கெல்லாம் பிறக்குமிடமும் நீயே. பின்பு லயிக்குமிடமும் நீயே' என்றது. துரோணன், 'ஜகத்பிரபுவே! நீ சரீரத்துக்குள் மறைந்திருந்துகொண்டு எப்போதும் விருத்தியடைந்து பிராணிகள் புஜிக்கும் அன்னத்தைப் பக்குவஞ்செய்கிறாய். எல்லாம் உன்னை ஆதாரமாகக்கொண்டிருப்பன. அக்னியே! சுத்தனே! நீ ஸூர்யனாக இருந்து பூமியின் ஜலத்தையும் பூமியிலுண்டானவற்றின் ஸாரங்களெல்லாவற்றையும் கிரணங்களினால் இழுத்து மறுபடியும் (வேண்டுங்காலத்தை) அறிந்து வருஷாகாலத்தில் வருஷித்து அந்த மழையினால் இவ்வுலகத்திலுள்ளவற்றை விருத்திசெய்கிறாய். சுத்தனே! தீக்ஷ்ணமான கிரணங்களையுடையவனே! மறுபடியும் பச்சிலைகளோடுகூடிய இந்த ஓஷதிகளும் தடாகங்களும் வருணனுக்கு முக்கிய இடமாகிய பெருங்கடலும் உன்னால் உண்டாகின்றன. எங்களுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்து காப்பாற்றுகிறவனாக இருக்கக்கடவாய். இப்போது எங்களை அழித்துவிடாதே. [1] பொன்னிறமான கண்களையும் சிவந்த கழுத்தையுமுடையவனே! கறுத்த வழியுள்ளவனே! ஹோமஞ்செய்ததைப் புஜிப்பவனே! விலகிப்போ. ஸமுத்திர பத்னிகளாகிய நதிகளைவிடுவதுபோல எங்களை விடு' என்று சொல்லிற்று,

பிரம்மஞ்ஞானியான துரோணனால் இவ்வாறு துதிக்கப்பட்ட அக்னி, மந்தபாலருக்குத் தான்செய்த வாக்குத்தத்தத்தைப்பற்றி மனமகிழ்ச்சியுடன் துரோணனைப் பார்த்து, 'நீ துரோணனென்னும் ரிஷியாயிருக்கிறாய். நீ சொன்னது வேதம். நீ விரும்பினதைச் செய்வேன். உனக்குப் பயமில்லை. மந்தபாலர் முன்னமே என்னிடத்தில் உங்களைப்பற்றி, 'நீ வனத்தை எரிக்கும்போது என் புத்திரர்களை விடக்கடவாய்' என்று தெரிவித்திருக்கிறார். துரோணனே! அவர் அப்போது சொன்னதும் நீ இப்போது சொன்னதுமாகிய இவ்விரண்டும் எனக்கு மிகப்பெரியன. உனக்கு என்ன செய்யவேண்டும்? சொல். மிகச்சிறந்த பிராம்மணனே! நீ செய்த இந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் நான் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தேன். உனக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது' என்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு, துரோணன், 'தூயவனே! இந்தப்

---

1 ஜ்வாலையைக் கண்ணாகவும் தணலைக் கழுத்தாகவும் புகையை வழியாகவும் கருதிச் சொன்னது.

பூனைகள் எங்களை நித்தியம் பயமுறுத்துகின்றன. ஹுதாசன னே! இவற்றை இனங்களுடன் எரிப்பாயாக' என்று சொல் லிற்று. ஜனமேஜயரே! சார்ங்ககங்கள் சொன்னதை ஒப்புக் கொண்டு விடைகொடுத்தபின், அக்னி அவ்வாறே செய்து (பூனை களை எரித்து) விருத்தியடைந்து காண்டவவனத்தை எரித்தது.

இருநூற்றைம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மயதர்சனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அக்னி அவிந்தபிறகு, குஞ்சுகளையும் மனைவியையும் பார்க்கவந்த மந்தபாலரை அவைகள் அனுதரவு செய்தது.)

ஜனமேஜயரே! மந்தபாலர் அக்னியினிடம் பிரார்த்தித் திருந்தும், தமது புத்திரர்களைப் பற்றிச் சிந்தையினால் ஸுகத்தை அடையவில்லை. புத்திரர்களைக் குறித்து வருத்தமுற்ற அம்முனி வர் லபிதையைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார். 'லபி தையே! என் சிறிய புத்திரர்கள் எவ்வாறு தங்களைக் காப்பாற் றிக்கொள்ள மாட்டுவர்? அக்னி எரியும்படி காற்று விரைவாக வீசினால் என் புத்திரர்கள் தங்களை விடுவித்துக்கொள்வதற்கு முடியாமற் போவார்கள். பரிதபிக்கத்தக்க அவர்களுடைய தாயும் புத்திரர்களைக் காப்பாற்றச் சக்தியற்றவளாய்ப் புத்திரர்களை ரக்ஷிப் பவரைக்காணாது துயரமுற்று எவ்வாறிருப்பாளோ? மேலே கிளம் புவதற்கும் பறப்பதற்கும் சக்தியில்லாத என்னுடைய புத்திரர் களைப் பற்றிப் பலவிதமாகத் துக்கப்பட்டுக் கதறிக்கொண்டு எவ் வாறு ஓடுவள்? என்னுடைய ஜரிதாரி என்னும் புத்திரன் எப் படியானானோ? ஸாரிஸ்ருக்வன் எப்படியோ? ஸ்தம்பமித்ரன் எப் படியோ? துரோணன் எப்படியோ? அந்தப் பரிதபிக்கத்தக்க ஜரிதை எப்படியானாளோ?' என்றார். ஜனமேஜயரே! அந்த வனத்தில் இவ்வாறு அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருந்த அந்த மந்தபால ரிஷியைப் பார்த்து, லபிதை, பொறாமையுடன், 'உமக் குப் புத்திரர்களைப் பற்றின கவலை வேண்டாம். அவர்கள் பிரம்மதேஜஸும் மஹிமையுமுள்ள ரிஷிகளென்று சொல்லியிருக் கிறீர். அவர்களுக்குத் தீயின் பயமில்லை. நீர் அவர்களைப் பற்றி அக்னியினிடம் என்முன்னே பிரார்த்தித்திருக்கிறீரே. மஹாத்மாவாகிய அக்னியும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று உமக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கிறான். திக்குப்பாலகனை

அக்னி தான் ஒரு சொல்லை நேரிற்சொல்லி அதைப் பொய்யாக்க மாட்டான். கவலையில்லாதவரே! ஆதலால், உமது பிள்ளைகளுக்குச் செய்யவேண்டிய பந்துகாரியத்தில் இப்போது உமது மனம் பற்றவில்லை. என் பகையாளியான அந்த ஜரிதையைப் பற்றித்தான் நினைத்துப் பரிதாபப்படுகிறீர். அவளிடத்தில் முன்னே உமக்கிருந்த ஸ்நேஹம்போல் என்னிடத்திலில்லை என்பது நிச்சயம். ஸஹாயர்களுள்ளவனும் திறமையுள்ளவனுமான ஒருவன் வேண்டியவர்களாகிய நம்மிடத்தில் அன்பில்லாமல் நம்மைப் பீடிப்பதை நாம் பார்ப்பது எவ்வகையிலும் நியாயமாகாது. நீர் எவளுக்காகப் பரிதாபப்படுகிறீரோ அந்த ஜரிதையினிடமே போம். நான் கெட்டபுருஷனை அடைந்தபெண் இருப்பதுபோலச் சகாயம் இல்லாமற் சஞ்சரிப்பேன்' என்றது. அதைக்கேட்ட மந்தபாலர், 'நீ நினைப்பதுபோல இவ்வுலகத்தில் நான் சஞ்சரிக்கவில்லை. நான் புத்திரஸந்தானத்துக்காகச் சஞ்சரிக்கிறேன். என்னுடைய அந்தச் சந்ததி கஷ்டத்திலிருக்கிறது. உள்ளதை விட்டுவிட்டு இனி வருவதைப் பிடிப்பவன் மதிகெட்டவன். அவனை உலகம் அவமதிக்கும். நீ உன் விருப்பம்போற் செய்யலாம். இந்த அக்னி மரங்களை அடிக்கடி சூழ்ந்து ஜ்வலித்துப் பயமுற்ற என் உள்ளத்தில் அமங்களமான கொதிப்பை உண்டுபண்ணுகிறது' என்று சொன்னார். அவ்வாறு பர்த்தா சொன்னதைக்கேட்டு, கணவனிடத்தில் அன்புள்ள அந்த லபிதை, தானும் துக்கமடைந்து, கணவனுக்குத் திரும்பவும் நல்வார்த்தை சொல்லியது.

அந்தச் சார்ங்ககங்களிருந்த இடத்தைவிட்டு நீங்கின பின்பு, குஞ்சுகளின்மேல் அன்புள்ள ஜரிதை, அவைகளிடமே மறுபடியும்வந்தது. அந்த ஜரிதை அந்த வனத்தில் அந்தக் குஞ்சுகளெல்லாம் தீயிலிருந்துவிடுபட்டுத் தீங்கில்லாமல் க்ஷேமமாகச் சப்தித்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டது; அவற்றைப் பார்த்ததனால் இடைவிடாமல் கண்ணீர் சொரிந்தது. அப்போது, அன்புள்ள ஜரிதை, தன் பிள்ளைகளைப் பார்த்தது நம்பத்தக்கதன்றென்று பலமுறை நினைத்துக் கதறிக்கொண்டு அந்தப் பிள்ளைகள் ஒவ்வொன்றினிடமும் போய்ப் பேசியது. ஜரிதை, பிள்ளைகளிடமுள்ள அன்பினால் அவைகளைத் தழுவிக்கொண்டு முத்தமிட்டது. ஜனமேஜயரே! அப்போது மந்தபாலரும் வேகமாக வந்தனர். பிறகு, அந்தப் பிள்ளைகளிலொன்றும் அவரைச் சந்தோஷமாக அழைக்கவில்லை. 'மந்தபாலர் பிதாவாயிருப்பதனாலும் அவருடைய தவத்தின் சிறப்பினாலும் சிறகு முளைத்த நாங்கள் யாவரும் அவர் அனுக்கிரகத்திற்காக அவரை நம

ஸ்கரிக்கிறோம்' என்றன. இவ்வாறு அந்தப் பிள்ளைகள் சொன்னதைச் சந்தோஷமாகக் கேட்டு, சிறந்த தவமுள்ள கௌதமராகிய மந்தபாலர், தமது குழந்தைகளான அந்தப் பிள்ளைகளைத் தழுவி உச்சியில் மோந்து அன்புடன் தாமாக அழைத்து, அடிக்கடி பேசுகின்ற ஒவ்வொருபிள்ளையினிடத்தும் ஜரிதையினிடத்தும் பலமுறை பேசினார். அப்போது, அவை அந்த ரிஷியினிடம் நல்லதோ கெட்டதோ எதையும் சொல்லவில்லை. மந்தபாலர், 'ஜரிதையே! இவர்களில் உன்னுடைய மூத்தபுத்திரன் எவன்? அவனுக்கு இளையவன் எவன்? மத்தியிலுள்ளவன் எவன்? எவன் கடைசியவன்? துக்கமுற்று இவ்வாறு பேசுகிற எனக்கு ஏன் மறுமொழி சொல்லாமலிருக்கிறாய்? நான் அக்னியினிடத்தில் செய்யவேண்டியதைச் செய்தேன். அதனாலேயும் என் மனத்திற்குத் திருப்தியுண்டாகவில்லை' என்றார். மந்தபாலர் இவ்வாறு சொல்லிப் பத்னியைத் தடவிக்கொடுத்தார். அப்போது, ஜரிதை, 'ஜ்யேஷ்டபுத்திரனால் உமக்கு ஆகவேண்டியதென்ன? அவனுக்கு இளையவனால் என்ன உபயோகம்? மூன்றாமவன்தான் எதற்கு? கடைசியவன்தான் எதன்பொருட்டு? என்னை ஒன்றுமில்லாமல் விட்டுவிட்டு யாரை முன்னே அடைந்தீரோ அந்தப் புன்னகையுள்ள சிறுபெண்ணாகிய லபிதையிடம் போம்' என்று சொல்லிற்று. மந்தபாலர், 'பெண்களுக்கு வேறு புருஷனையடைவதைப் பார்க்கிலும் பரலோகத்திற் புருஷார்த்தத்தைக் கெடுப்பது வேறொன்றுமில்லை; மாற்றாளிருப்பதைத் தவிர வேறொன்று இவ்வுலகில் புருஷார்த்தத்தைக் கெடுப்பதில்லை. மாற்றாளிருப்பது த்வேஷமென்கிற அக்னியை ஜ்வலிக்கச் செய்வதும் மிக்க துயரத்தை உண்டுபண்ணுவதுமானது. சிறந்த தவமுள்ளவளும் நற்குணங்கள் உள்ளவளும் எல்லாப் பிராணிகளிலும் கியாதிபெற்றவளுமாகிய அருந்ததியும் மஹாத்மாவான வஸிஷ்டரைப்பற்றிச் சங்கித்தாள். மிகவும் பரிசுத்தமான மனமுள்ளவரும் எப்போதும் அவள் விருப்பத்தையும் நன்மையையும் தேடுகிறவரும் மனோநிச்சயமுள்ளவரும் ஸப்தரிஷிகளிற் சிறந்தவருமான அந்த வஸிஷ்டமஹரிஷியை அவள் அவமதித்தாள். அவள், அந்தக் கோபத்தினால் புகைபட்டதுபோல் கண்கள் சிவந்து, அவர் கண்ணிற்படும் படாமலும் அழகு செய்துகொள்ளாமலும் ஸங்கேதக் குறிகளைத் தேடிக்கொண்டிருந்தாள். புத்திரர்களை நினைத்துப் பிரியத்துடன் வந்திருக்கிறேன். இப்படி நடந்திருக்க, அந்த அருந்ததி வஸிஷ்டரை நடத்தினதுபோலவே நீயும் என்னை நடத்துகிறாய். மனைவியென்ற நம்பிக்கை புருஷன் எவ்வகையிலும் வைக்

கத்தகாது. புத்திரர்களைப்பெற்ற ஸ்திரீ புருஷனிடத்தில் காரியம் இருப்பதாக நினைப்பதில்லை' என்று சொன்னார். அதன் பிறகு, அந்தப் பிள்ளைகளெல்லாம் அந்த ரிஷியைச் செவ்வையாக உபாஸித்தன. அவரும் அந்தப் பிள்ளைகளையெல்லாம் தேற்றுவதற்கு ஆரம்பித்தார்.

இருநூற்றறுபதாவது அத்தியாயம்.

மயதர்சனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மந்தபாலர் பிள்ளைகளுடன் ஸமாதானம் செய்துகொண்டு வேறிடம் சென்றதும், இந்திரன் கிருஷ்ணார்ஜுனருக்கு வரங்கொடுத்து ஸ்வர்க்கத்துக்குச் சென்றதும், அக்னியை அனுப்பியபின் கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் மயனோடு நதிக்கரையில் உட்கார்ந்ததும்.)

'உங்களை விடுவிப்பதற்காக என்னால் அக்னி பிரார்த்திக்கப் பட்டான். மஹாத்மாவான அக்னியினால், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று எனக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்யப்பட்டது. அக்னி வாக்குத்தத்தம் செய்ததையும் உங்கள் தாய் தர்மந்தெரிந்தவளென்பதையும் உங்களுடைய சிறந்த மஹிமையையும் அறிந்துதான் நான் முன்னமே இங்கே வரவில்லை. புத்திரர்களே! என்னைப் பற்றி நீங்கள் உள்ளத்தில் வருத்தம் வைக்கத்தகாது. நீங்கள் ரிஷிகளென்பது அக்னிக்கும் தெரியும். அக்னி பிரம்மமென்பது உங்களுக்கும் தெரியும்' என்று தேற்றிக் குழந்தைகளையும் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்த மந்தபாலரென்னும் பிராம்மணர் அந்த இடத்தைவிட்டு வேறுதேசம் சென்றார்.

அப்போது, அக்னிபகவானும் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களுடன் உலகத்திற்கு நன்மையைச் செய்வதற்காக விருத்தியடைந்து காண்டவவனத்தை எரித்தான். அங்கே வாய்க்கால்களாக ஓடும் கொழுப்புக்களையும், உடல் நீரையும் குடித்து மிகுந்த திருப்தியடைந்த அக்னி அர்ஜுனனைக் கண்டான். பிறகு, பகவானாகிய இந்திரன், தேவக்கூட்டங்களாற் சூழப்பட்டவனாக ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி, கிருஷ்ணார்ஜுனர்களைப் பார்த்து, 'நீங்களிருவரும் தேவர்களாலும் செய்ய முடியாத காரியத்தைச் செய்திருக்கிறீர்கள். நான் ஸந்தோஷம் அடைந்தேன். இந்த உலகத்தில் மனிதருக்குக் கிடைத்தற்கரிதான வரம் கேளுங்கள்' என்று சொன்னான். அர்ஜுனன் இந்திரனிடத்தில் அஸ்த்ரங்களெல்லாவற்றையும் வரமாகக் கேட்டான்.

மிகுந்த மகிமையுள்ள இந்திரனும் அவன் கேட்டதைக் கொடுப்பதற்கு ஒரு காலநியமஞ் செய்தான். 'பாண்டவனே! பகவானுகிய சிவபிரான் எப்போது உனக்குப் பிரஸன்னராவரோ அப்போது உனக்கு எல்லா அஸ்த்ரங்களையும் கொடுப்பேன். கௌரவ ஸ்ரேஷ்டனே! அந்த அனுக்ரஹகாலத்தை நானுகவே தெரிந்துகொள்வேன். நீ பெருந்தவஞ் செய்தபிறகு, நான் ஆக்னேயாஸ்திரங்கள் வாயு அஸ்த்ரங்கள் எனது ஐந்த்ராஸ்திரங்கள் ஆகிய இவற்றிலுள்ள எல்லாவகைகளையும் உனக்குக் கொடுப்பேன். தனஞ்சயனே! நீ அப்போது பெற்றுக்கொள்ளலாம்' என்ருன். வாஸுதேவரும் அர்ஜுனனோடு சாஸ்வதமான ஸ்நேஹத்தை வரமாகக் கேட்டார். சிறந்த புத்திமானுன அவருக்கும் இந்திரன் அந்த வரத்தைக் கொடுத்தான். இவ்வாறு, அவர்களிருவருக்கும் வரங்கொடுத்து அக்னிக்கும் விடையளித்துவிட்டுப் பிரபுவான தேவேந்திரன் தேவர்களுடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்ருன். அக்னியும், அவ்வனத்தை மிருக பக்ஷிகளுடன் கொளுத்தி மாம்ஸங்களை உண்டும் கொழுப்புக்களையும் ரத்தங்களையும் குடித்தும் மிகுந்த திருப்தியடைந்து இருபத்தொரு நாளைக்குப் பின் அடங்கினுன். அக்னி, மிகுந்த ப்ரீதியுடன், அந்தக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களைப் பார்த்து, 'புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான உங்களிருவராலும் நான் என் விருப்பப்படி திருப்தியடைவிக்கப்பட்டேன். வீரர்களே! உங்களுக்கு விடை கொடுக்கிறேன். நீங்கள் இஷ்டமான இடம் செல்லுங்கள். அர்ஜுனு! சிறந்த புத்தியுள்ளவனே! காண்டீவமென்னும் உயர்ந்தவில்லும், பாணம் வற்றாத பெருந்தூணிகளும், ஹனுமத்வஜமுள்ள இந்தத் தேரும் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. இந்த வில்லினுலும் இந்தத் தேரினுலும் தேவாஸுர மனிதர்களுள்பட்ச் சத்துருக்களெல்லாரையும் யுத்தத்தில் ஜயிப்பாய்' என்று சொன்னுன்.

ஜனமேஜயரே! மஹாத்மாவான அக்னியினுல் இவ்வாறு விடை கொடுக்கப்பெற்ற அந்தக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களும் மயனென்னும் அஸுரனும் ஆகிய மூவரும், கால்நடையாகச் சென்று அழகான நதிக்கரையைச் சேர்ந்து உட்கார்ந்தனர்" என்று வைசம்பாயனர் கூறினர்.

மயதர்சனபர்வம் முற்றிற்று.

ஆதிபர்வம் முற்றிற்று.
